

אדם המזיק אע"פ שאינו מזיק צדיים וכולן חייבין על נזקי גופן כמו אמר מר הוא הניחא לשמואל כו' ומשני כגון שהזיק כלים בכלים והשתא כולן חייבין על נזקי גופן ופטורין על נזקי ממון ע"כ לאו על נזקי קאי דאי קאי אזוקין כד"ס השתא א"כ מיירי כשהזיק כלים בממון המזיקין כדמוקין כשהזיק כלים בכלים דלא בגוף המזיק אמאי קאמר דפטורין על נזקי ממון וכיון דהזיקו בממון מזיקין איירי אמאי חייב שני כשהזיק גוף שלישי בממון והא האי בירא לאו איהו כרייה אלא המזיקין קאי וכולן חייבין אזוקין שהזיק גופו בין בממון בין בגוף שאפי"ן גוף שני חייב על ממון שלישי דמעטעס שהיה לו לעמוד ולהזיק הוה אדם המזיק וחייב על הכלים אף לשמואל והשתא לא קשה מה שהקשה מהס' עמד בעל קורה דכיון שיתחייב לפי המסקנה אין לחוש אם יכול לומר ולטעמך ולשמואל מי ניחא דיש מקומות שאין הש"ס מקפיד ופטורין על נזקי ממון פירושו שמזיק ממון את הכלים אפי"ן ראשון דפושע הוא דהוה ליה ממון בור ופטור על הכלים:

רבינו חננאל

ומחביין עליה כולן חייבין על נזקי גופן ופטורין על נזקי ממון מאי לאו אפי"ן ראשון כו' וכיון דאיתחב הדר אמר רבא ראשון חייב בנזקי שני בין דאיתוק השני בגופו של ראשון בין דאיתוק בממון של ראשון שני חייב בנזקי שלישי בין דאיתוק בגופיה בין דאיתוק בממון של שני לא דא"ל האו בירא לאו אמר כרייה. פי' גאון ק"ל אלא ראשון הוא דחפיה שנתקל חתלה פי' הראשון חייב לשני אם הזיק שני בממון של ראשון בכליו דאינו כגון אבנו כינוי ומשאו שנתקן ברשות הרבים שאם הזיק בתוך אדם חייב כדאמרינן (א) לעילא וכל שכן אם הזיק השני בגופו של ראשון שהיה לו לעמוד ולא עמד ואם אינו יכול לעמוד היה לו להזיק ולא היה אלא שלישי בגופו של שני חייב השני שהיה לו לעמוד או להזיק כמו שאמרנו ולא נשנה לפיכך חייב אכל הזיק בכליו של שני פטור דאמר ליה הלא המניח כליו ברשות הרבים כאילו היה בור ברשות הרבים וחייב אלו הכלים לא להשתלשם אני ברשות הרבים הראשון שנתקל עליו כאלו הוא השליש.

בחוטרם דסמיותא. ארז פפא פליג וק"ל לרב זבד דכי פסקה לאורחא כשלא לא היה ראשון חייב בנזקי שלישי שהיה לו לומר כשראה השני שנפל אצל בחוטרה דסמיותא דהוה נאלכסון כשנתקל הראשון בראש החוטרה אותו שגא אמר כך ונתקל בסוף החוטרה לא ראהו: ואם

ואם

ה"ג ראשון ודאי פושע הוא שני אגופו מיחייב שהיה לו לעמוד ולא עמד אממונו פטור דא"ל האי בירא לאו אלא כרייה מיחייב כולן חייבין על נזקי גופן כו' עד מאי טעמא דהוה ליה בור ולא מצינו בור שחייב בו את הכלים הניחא לשמואל דאמר כו' אלא לרב מאי איכא למימר דתרגמה רב

אראשון ודאי פושע הוא שני אגופו מחייב דהוה לו לעמוד ולא עמד אממונו פטור דא"ל האי בירא לאו אלא כרייה מיחייב כולן חייבין על נזקי גופן ופטורין על נזקי ממון מאי לאו אפי"ן ראשון לא לבר מראשון והא כולם קתני אמר רב אדא בר אבהו כולן הניזוקין האי מאי אי אמרת בשלמא אפילו ראשון היינו דקתני כולן אלא אי אמרת לבר מראשון מאי כולן ליתני הניזוקין (א) אלא אמר רבא ראשון חייב בין בנזקי גופו דשני בין בנזקי ממון דשני ושני חייב בנזקי שלישי בנזקי גופו אבל לא בנזקי ממון מ"ט דהוה ליה בור ולא מצינו בור שחייב בו את הכלים הניחא לשמואל דאמר כל תקלה (ב) בבור הוא אלא לרב דאמר אי אפקריה אין אי לא לא מאי איכא למימר לעולם כדאמר מעיקרא ודקשיא לך כולן חייבין תרגמה רב אדא בר מניומי קמיה דרבינא שהזיק כלים בכלים אמר מר אם מחמת ראשון נפל ראשון חייב בנזקי כולם מחמת ראשון היכי נפיל רב פפא אמר דפסקה לאורחיה כשלא רב זבד אמר **בחוטרם** דסמיותא: **מתני'** יהיה בא בחביתו וזה בא בקורתו נשברה כדו של זה בקורתו של זה פטור שלשה רשות להלך ולזה רשות להלך בעל הקורה ראשון ובעל חבית אחרון נשברה חבית בקורה בעל הקורה ואם

(א) עין כרייה ובהל"ש ועל המזיק ומחלמות פירושים אחרים (ב) לעיל ג: ו. כח: לקמן מהל"א (ג) לקמן לב עין סס"ו (ד) לעיל ס"ו (ה) אחר (ע"א) (ו) (ז"כ מע"א).

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ראשון ודאי כו' וקפיד רבא כו' קשה לי הא רבא אמר ספ"ו דבי"מ האי ב דמי האפי"ן מ דמייה דק"ל לרבא דלריי מתקל לאו פושע הוא מדפטר בש"מ ועי' לעיל דף ס"ו ע"כ וסופות ד"ה אמר רבא דלרייה דסבר דלריי מתקל פושע י"ל דהטעם דפטר בש"מ משום קמח"ל אכל רבא דאמר האי ב דמייה מוכח דסבר דלריי מתקל לא פושע וע"ג.

רבינו חננאל (הש"ך)

והא דרבא הלבחא היא דלית מאן דפליג עליה ומסקנא כותיה. אמר מר כולן חייבין על נזקי גופן ופטורין על נזקי ממון הניחא לשמואל דאמר כל תקלה בור הוא ולענין קטלא אמר שור ולא אדם חמור ולא כלים אבל לענין נזקי אדם חייב וכלין פטורין. אלא לרב דאמר אי אפקרינהו הוה בור ואי לא אפקרינהו ניהו וכשרו הן שחייב בהו ובהו גופו היכי מפקר ל"י תרגמה אבא בר מניומי קמי רבינא שהזיק כלים בכלים שיכול להפקידן. פי' כשלא כגון שפשט ידיו ורגליו לרוחבה של דרך ופסקה מעבר בה אדם וכן חוטרא דסמיותא פי' הסומא מגשש במטה כבידו הנה והנה בצדדין ובאמצע הדרך: [מתני'] זה בא בחביתו וזה בא בקורתו (כו')

הוא כדאוקי לעיל [כט]. אצ"י דבתמי פליגי אלא באפקר נזקיו הוא דפליגי אצל נתקל מעלמנו פושע הוא אגופו מיהא מיחייב כמזיק צדיים שהיה לו לעמוד ולא עמד: **אממונו פטור**. לגמרי ואפי"ן היה לו לעמוד ליה האי בירא **לאו אנה כרייה**. אלא ראשון ומפקיר נזקיו לאחר נפילת אונס אמרן לעיל (דף כע). דפטור: **מיחייב כולן חייבין על נזקי גופן**. שהזיק גופן את אחרים בין בגוף בין בממון: **ופטורין על נזקי ממון**. שהזיק ממון את אחרים. וקס"ד השתא דלגמרי פטר להו אפי"ן הזיק הממון את גוף חבירו: **מאי לאו אפילו ראשון**. וש"מ נתקל לאו פושע הוא ואגופו הוא דמיחייב דהוה ליה לעמוד. ואע"ג דחיתלו אונס חייב דגופו לא משויגן ליה דין בור דנימא מפקיר נזקיו אחר נפילת אונס הוא אלא מזיק ממש הוא דאדם לא הוה בור אצל אממונו פטור: **לא לבר מראשון כו'**: **אלא אמר רבא כו'**. ע"כ רבא לא חייב הראשון בנזקי ממון שהזיק בשני ללאו פושע הוא ולא חלק בין ראשון לשני אלא שהזיק גופו והכי אמר רבא ראשון הוה גופו מזיק וחייב אפילו בנזקי ממון של שני הוה חייב לו לעמוד אצל שני אפילו היה לו לעמוד לא מיחייב כוליה האי כראשון לראשון הוה פושע עפי משני הלכך ראשון ודאי הוה מזיק ושני מיסתמיה אי משותף ליה לגופיה בור וחייב על נזקי גופו של שלישי אצל לא בנזקי ממון דלא מצינו בור שחייב בו את הכלים וצרייתא דקתני כולן חייבין על נזקי גופו דמשמע אפילו שני כגון שהזיק את גופו של שלישי: **הניחא לשמואל**. איכא למימר דגופו של שני חייב ליה תורת בור: **אלא לרב דאמר**. אי לא אפקריה לא הוה בור בשלמא ממון איכא למימר דמפקיר איניש אלא גוף מי מפקיר: **תרגמה רב אדא בר מניומי**. לצרייתא דלעיל כגון שהזיק כלים בכלים ולעולם מילתיה דרבא כדהוה שמעינן ליה מעיקרא דגופו דראשון ושני הוה כמזיק צדיים וחייבין על הכל ואפילו לשמואל דאמר דמידי דלא אפקריה הוה בור ור"מ בממון אצל בגופו אדם הוא ולא בור וחייב על נזקי כלים. וממנו של ראשון לשמואל בין לא אפקריה הוה בור ולרב אי לא אפקריה חייב בכל ואי אפקריה הוה בור דנתקל מעלמנו פושע הוא. וממנו של שני פטור אף על נזקי גוף השלישי דזק המופקר על ידי אונס הוא וא"י לא אפקריה שורו הוא וטפח צאפיה שהרי אונס הוא. ומילתיה דרבא מתקומא בין לרב בין לשמואל. ודקשיא לך צרייתא דקתני שאפילו ראשון ממנו פטור היינו היכא דהזיק כלים דשני בכליו דראשון דמיפטר משום דבור יניהו ולא חייב בו את הכלים ולרב דאפקרינהו ולשמואל אפילו לא אפקרינהו והכי קתני כולן חייבין על נזקי שמוק גופו ואפילו הזיק כלים דגופו דאדם מזיק הוא ופטורין על נזקי ממון אם הזיק ממון את כלי חביריהו דאפילו ממון הראשון טפי מזכור לא משותף ליה שאין לך פושע יומר מזכור בור ופטור בו את הכלים אצל הזיק ממון את הגוף יש מהן חייב ויש מהן פטור ראשון חייב ושני פטור. וגירסא הכי איתא אמר רבא ראשון חייב בנזקי שני בין בנזקי גופו בין בנזקי ממון שני חייב בנזקי שלישי בנזקי גופו אבל לא בנזקי ממון מה נפשך אי נתקל פושע הוא שני חייב ליחייב ואי נתקל לאו פושע הוא ראשון נמי ליפטור ראשון ודאי פושע הוא ושני אגופו מיחייב דהוה ליה לעמוד ולא עמד אממונו פטור דאמר ליה האי בירא לאו אנה כרייה. ולא גרסינן הכא דהוה ליה בור כו' עד לרב מראשון והא כולן קתני כו' עד שני חייב בנזקי שלישי בנזקי גופו ולא בנזקי ממון דהוה ליה בור כו' ולא גרסינן הכא האי בירא לאו אנה כרייה וכו': **כשלא**. כנבילה המושלכת למעבר הדרך גרצנה וממלאה את כל הדרך. שלדא נבילה כדאמרינן בעלמא שלדו קיימת (נד"ד דף כח). **כחוטרה דסמיותא**. כמקל של קומין שמגשש הסומא בו ופעמים שהוא מושיעו לרוחב הדרך ומגשש: **מתני'** זה בא בחביתו וזה בא בקורתו פטור. שלשה רשות להלך: היה בעל קורה ראשון כו' פטור. שזה מהלך דכרכו והוא מיהא ללכת: **גמ'** מכווינו

בא ב מ"י פ"ל מהל' שנת ה"ז כגון ענין ל טו"ש"א ח"ט מ"י רבס ע"פ :
 ב ג מ"י פ"ל מהל' חובל ומיך הלכה ח סמט ע"ש ע"ש טו"ש"ע ח"ט מ"י חלל פט"ף ט :
 א ד מ"י פ"ל מהל' משהדקין הלכה יי סמט לאין קלט :
 כב ה מ"י טס ה"ל יא סמט טס :
 סג ו ח ח מ"י פ"ו מהלכות דולח ה"ל :
 סד י כ מ"י טס ה"ל :
 סה ל מ מ"י פ"ל מהל' חובל ומיך ה"ל ח מ"י מ"מ סמט ע"ש טו"ש"ע סז ג מ מ"י פ"ו מהל' דולח עשירות נפש הלכה יא סמט ע"ש ע"ש :

רבינו הנגאל

וקאי ואמר בואי כלה בואי כלה: פתני' המבקע ברשות היחיד והויק ברשות הרבים כ"ר. הני תלתא בני דקמני במתני' לא סמטין חזא מנו הבהתא אלא כולהו צריכי' לימתניהו בהדיא. תרי הנכנס לתנות של נגר ושפחה על פניו פטור. ואם נכנס ברשות חייב מאי חייב דקמני אמר ר' יוסי כ"ר חנינא חייב כ"ר דברים דק"ל אדם מועד לעולם (ב) ומתכוין לגרוחו חייב חזק מן הברוש דבעיני עד שיהא מתכוין לו לבייש או אפילו להדיק. ופטור דקמני פטור מגלות ופירש רבה דלא סגי ליה בגלות משום דהוא קרוב למיוד. ומתוכי רבה הא דתני כ"ר אלו הן הלוקין והסיף לו רצועה אחת ומתהו זה גולה הוא הכא שוגג קרוב למיוד הוא דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה דמיית אינשי בחזא רצועה. ור' יוסקין כגון דטעה הריין במנינא. ח"ש הוורק אבן לרשות הרבים והרג הוי זה גולה והא הכא שוגג קרוב למיוד הוא ופוקי' האי זורק אבן סכנתו כותלו לאשפה שאין דרך בני אדם ליפנות בה כיום אלא מעט ורובה ליפנות בה בלילה זה סותר כותלו זורק אבן לאשפה והוי שם אדם עושה צרכיו והכהו האבן ומת מיוד לא הוי דאינה שפיה ליפנות בה ביום אנוס לא הוי דהאיכא דמיקרי ויתבי. ור' פפא דר' יוסי כ"ר חנינא מתני לה ארישא הנכנס לחנותו של נגר כ"ר ומחייב גלות והתני הנכנס לחנותו של נפח ונתנו ניצוצות ושפתו לו על פניו ומת פטור ואפי' נכנס ברשות ופוקי' זה שנכנס בשוליים (ג) דגרי וישרבו מסרהבו בו לצאת מחנותו ובכ"ר שיצא ומשום דאית ליה אימתא עליה א"ג דאמר ליה (ד) לא הוי ליה אסוקי אדעתיה ולמא לא נפק. רב וביד מחני

ונתזה בקעת ומפחה לו בפניו. לא גרסינן ומת דהא מוקי לה לעיני ארבעה דברים: זה שדעתו חבירו נכנס. משמע דאיירי כשראהו נכנס וז"ל בשלל צרשות אמאי פטור כיון שראהו שנכנס הא אמרינן צ"ל הפרה (לקמן מח. ושם ד"ה מקו) הנכנס לחצר

בעל הבית שלא צרשות דאפי' בעל הבית הויק חייב אי הוה ידע ביה ודאפי'ו שלא ככוונה דומיא דלא הוה ידע דפטור התם וי"ל הא דקמני רישא ממנו פטור היינו מד' דברים אבל נזק חייב וכן פי' בקונטרס א"ר כולה צריכתא בשלל ראהו מ"מ חייב לדעת שצ"ר שהיה לו לידע שלא על חסם שאל ממנו רשות אלא משום שרואה ליכנס: דלא סגי ליה בגלות. וא"ת והא תני פנולו הן הגולין (מסכת ח. הוורק אבן לחצרו והרג אס י"ל לו רשות לניזק ליכנס לשם גולה ואס לאו אינו גולה ואמאי גולה כשנכנס צרשות וי"ל דהתם מיירי כגון שיש לו דרך צמחו או כנכנס או צמחנה או בשאלה או צרכיות שאין בעל החצר יכול לעכב עליו אבל הכא מיירי כדאם ששולל רשות ליכנס לפי שעה ידוע הוא שיכנס לחצרו כיון ששאל ממנו רשות להכי הוי קרוב למיוד: מיתבי הוורק אבן דרה"ר והא הכא דשוגג קרוב אמר. כ"ר אלן הן הגולין (מסכת דף י: דריש בשגגה פטור למיוד ומוקי לה כדאמר מותר וקרי ליה מיוד משום דאומר מותר קרוב למיוד והא דלא מייתי הא קמנה התם דלא משמע ליה לדמיי הא קרוב למיוד לשהו אלא שאלהו לדעיל לא הוי קרוב למיוד טפי מהאי והא דפריך גמ' אהך משנה צמכות והא מיוד הוא ומשני צמותר כותלו וכו'ה סוגיא כהכא סמך אהא דפטרין הכא קרוב למיוד ולא אחיא ההיא סוגיא כמאן דמתני דר' יוסי צ"ר חנינא חייב: חייב בארבעה דברים. פי' בקונטרס כיון דחזויה דעיל איבעי ליה לעיוני וקשה לריב"ז דאס ראה היה לו להמייב גלות אע"ג דלא נתן לו רשות ליכנס מידי דהוה אמסרהבו צו ללא גבי נפח כסמך דחייב גלות אחת דלא הוי שוליא דגרי' ונת"פ שנגכס צרשות כיון שעמה מסרהבו צו ללאה הוי כשלא צרשות וי"ל דשאני התם כיון שמתלת כניסתו צרשות לפיכך כדאמר יש לו לחוש שמה לא ילא ודמי טפי ליער כי צוטח הוא שלא למהר ללאה כיון שנתן לו רשות ליכנס והיה לו לנפח לעיני אס ילא אס לאו אבל הכא שמתלת כניסתו שלא צרשות אין לו לחוש כל כך ולא דמי ליער והביא ראה מירושלמי דגרי' ח"ר יוסי צ"ר חנינא היה עומד ומבקע עלים צחצחיו ונכנס פועל לתבוע שצרו ונתנה

כואו וגלא. כדאס המקבל פני מלך: מתני' המבקע. עלים: והויק כרה". של אחרים: צרשות היסוד. שלו: והויק צרשות היסוד אחר. של אחרים חייב: צ"ל דשכיחי רבים. והוה ליה לעיוני: דלא שכיחי רבים. במקום הנזק: פטור. מגלות: חייב כ"ר דברים. אס לא מת אלא הזקן נזק לו נזק לער ורפוי ושנת דהוה ליה פושע אבל נזשת לא דלינו חייב על הנושט עד שיתכוין. ורישא דשלל פשיעה אבל אנוק חייב דקמניא (ל"ח) פצע תחת פצע למיז על האונס כלאון: לדעסו. שלא נטל רשות ממזכירו: קרוב למיוד. דלעיי ליה לעיוני: הוסיף לו. שליט צ"ד למי שחייב מלקות: רצועה אחת. ויתר על מה שצמחו צ"ד שיכול לקבל ומת גולה על ידו: (ט) פפא רבא. לר"ב שימי: כסנדליה. דר"ב שימי הכהו על סנדלו. ל"א צעט כסנדלו לר"ב שימי: אטו פוא. השליט מני: קורא. והפלא ה' א"ת מכותך וגו' (דברים סח): ה"ג כסופר אס כותלו ביום לאשפה: להטעות. בני אדם נפנין צה לנקיטתם: מסני לה. לר"י צ"ר חנינא: חייב כ"ר דברים. דהתם נמי פושע הוא כיון דחזויה דעיל איבעי ליה לעיוני: מאן דמסני לה אסיפא. פטור מגלות שאינו דומה ליער כ"ש ארישא: בשוליא דנפמי. תלמודו של אומר נפח: מסרהבו. מפלי צו ללאה: אחר

הגהות הב"ח

(א) בפשטה הנבקע ברה"ר והויק ברה"ר ברה"ר והויק ברה"ר: (ב) ג"מ אמר רבה ידוי ומה יעל: (ג) רש"י ד"ה טפח וד"ה כסנדליה הדי"ב:

מוסף רש"י

מתעטף. כנגדים נאים (שבת ק"ט). בואי כלה. ה"י קרי ליה לשנימם שנת מתוך צמכות (שם). הוסיף לו רצועה אחת ומה ה"ר זה גולה על ידו. ולא דמי להטוה שפחה בני אדם נעשר מקלות. דלמירין כהנשנין (פסח ק"ח ע"ב). טולן פטורין. דהיא אוקימנא לה נזוסם נתי אדם (מכות כ"ב). טפח ליה רבא כסנדליה. הכהו על סנדלו כמלך דרך שוק. כ"ש שמכין למי שאינו חזק (כ"ב). ופילא דמיקרי חייב. ליפנות ביום (מכות ח.).

רבינו הנגאל

אחא ומצא פטור למציא עצמו כמאן א"ר אלעזר כן יעקב משצתה אבן מירו הוציא הלה את ראשו ויקבלה פטור מגלות וחייב כ"ר דברים מאן דמתני אחא חייב כ"ר דברים כל שכן אקמייתא דדאי חייב ומאן דמתני לה אקמייתא אבן הא פטורין לגמרי מד' דברים וחייב כגון וכרבא דאמר כסוף פ' כיצד היתה אבן מונחת לו בחיקו ולא הכיר בה מעולם ועמד ונפלה לעיני נזקין חייב לענין ד' דברים פטור ואפי' אנוס חייב כגון הכין דאמר רבנן כהדיא פצע תחת פצע לחייב על השוגג כמיוד ועל האונס כרצון:

(א) אולי צ"ל ואפילו באטו מתוך לטוקין חייב. (ב) כ"ה דנפמי. (ג) נראה דצ"ל א"ג דאמר לא מ"מ לא הוי ליה לטוקין אדעתיה וכו'.

דלא סגי ליה בגלות והיינו טעמא דרבי יוסי בר חנינא משום דהוי ליה שוגג קרוב למיוד מתיב רבא ה"הוסיף לו רצועה אחת ומת הרי זה גולה על ידו והא הכא דשוגג קרוב למיוד הוא דאיבעי אסוקי אדעתיה דמייתי אינשי בהדא רצועה וקתני הרי זה גולה אמר רב שימי מנהרדעא דטעי במנינא (א) טפח ליה רבא כסנדליה אמר ליה אטו הוא מני והתניא (ב) הגדול שבדיינין קורא והשני מונה והשלישי אומר הכהו אלא אמר רב שימי מנהרדעא דטעה דיינא גופיה מיתבי (ג) הוורק את האבן לרה"ר והרג הרי זה גולה והא הכא דשוגג קרוב למיוד הוא דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה דברה"ר שכיחי אינשי וקתני הרי זה גולה (א) אמר רב שמואל בר יצחק תבסותר את כותלו ויבעי ליה עיוני בסותר בלילה (ב) בלילה נמי איבעי ליה עיוני (ב) בסותר את כותלו ביום לאשפה היא שפחה ה"ד אי דשכיחי רבים מיוד הוא ואי לא שכיחי רבים אנוס הוא אמר רב פפא (לא צריכא אלא) ב' באשפה העשויה להפנות בלילה ואינה עשויה להפנות ביום ואיכא דמיקרי ויתבי מיוד לא הוי דהא אינה עשויה להפנות ביום אנוס נמי לא הוי דהא איכא דמיקרי ויתבי רב פפא משמיה דרבא מתני לה ארישא להנכנס לחנותו של נגר שלא ברשות ונתזה לו בקעת ומפחה לו על פניו ומת פטור אמר רבי יוסי בר חנינא (א) חייב בארבעה דברים ופטור מגלות מאן דמתני לה אסיפא כ"ש ארישא ומאן דמתני לה אסיפא (ב) כיון דברשות חייב גלות ומי חייב גלות והתני הנכנס לחנותו של נפח ונתזה ניצוצות ומפחה לו על פניו ומת פטור ואפילו נכנס ברשות הכא במאי עסקינן בשוליא דנפמי שוליא דנפמי למקטלא קאי כשרבו מסרהבו בו לצאת ואינו יוצא ומשום דרבו מסרהבו בו לצאת למיקטליה קאי כסבור יצא אי הכי אחר נמי אחר

דומה ליער והתני רבי חייב פטור וימא דלא פליג דהא דלמר ר' יוסי בר חנינא כשראהו ומה דמני ר' חייב בשלל ראהו הרי משמע אפי' דראהו פטור מגלות כיון דנכנס שלא צרשות אע"ג דמסרהבו צו ללאה מחייבין גבי נפח היכא דנכנס צרשות וכי דחי צירושלמי ומוקי דר' חנינא (א) כשאומר לו הכנס והאי כריך להעמידה כשלא ראהו ללא תקשה דנפח על מה שהוא פטור מגלות: מאן דמתני לה אסיפא כ"ש ארישא. משמע דיותר הרישא קרובה לאונס ממה שהסיפא קרובה למיוד ומימה אי מטעם אונס פטור מגלות כ"ש שהיה לו ליפטר מארבעה דברים כדמוכח לעיל בסוף פרק שני (דף טו: ב) כהני צה ושכחה דפטור מארבעה דברים וחייב גלות וי"ל דלאו מטעם אונס פטור ליה הכא אלא לפי שאין דומה ליער כשנכנס שלא צרשות והא דקאמר כל שכן ארישא משום דמני סיפא טפי ליער מרישא וכן פירש בקונטרס:

והוליא

